

Иван Вазов

Към тържествующите
клеветници

Да, мойто име днес земахте на нишан –
и има за какво. Стрелете кал връз мене!
Но чакате ли вий да хвърла в вашия стан
пламтящия отговор на моето презрение!

Не! Няма вашът срам да го извада аз
на публичния съд, пред светлата зорница;
о, няма върху вас да падне тоя час
на музата ми зла сърдита плесница.

Защо да се яра? Що полза от това,
ако народът чуй за ваште козни нови,
и падне нов позор въз клета му глава,
и нова горест пак сърцето му отрови?

Та и така е той замаян и убит,
със було на очи, с окови на душата,
и няма мощ на вас да гръмне страховит,
ни сваят – та своя път да наиде в тъмнината.

От неговият гняв недейте се плаши,
празнувайте сега – сега е ваше царство!
Да, царство на срамът, на малките души,
на тесните чела, на низкото коварство.

Ах що не сте поне чудовища днес вий?
Вам бой бих обявил с по-малко отвращение;
но вий сте мръсна гад и гущери и змий,
що лиги, пяна, смрад изригват върху мене.

И музата ми днес извърща се от вас.
Орелът не кълве бръмбара обезкрилен,
от ваште имена потърсва се Парнас
и моят стих хвъркат от тях би бил изкилен.

Декември 1883

КРАЙ

Източник: Словото

Набиране: Дия Ангелова, Мартин Митов, Живко Иванов и студенти от Пловдивския университет

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5245>]